

[Udenrigsministeren.]

til de problemer, der opstår i det internationale økonomiske samarbejde.

Som det vil være det ærede medlem bekendt, blev der i februar måned 1948 på et møde i Oslo mellem ministre fra de fire nordiske lande truffet beslutning om at ned sætte et fælles nordisk udvalg for økonomisk samarbejde. Udvalget fik til opgave bl. a. at undersøge muligheden for at indføre en fælles nordisk toldtarif som en forudsætning for fortsat arbejde henimod en nordisk toldunion. Udvalget har netop i de sidste dage været samlet i København for at udarbejde en beretning om, hvad det hidtil har udrettet. Beretningen vil blive tilstillet de nordiske landes regeringer, ligesom rigsdagen vil blive gjort bekendt med dens indhold.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard pegede i sin tale på betydningen af at udvide handelen med Østeuropa. Jeg er ganske enig med det ærede medlem i dette synspunkt, og jeg vil gerne understrege, at vi under vore handelsforhandlinger med landene i Østeuropa har bestræbt os for at udvikle en større samhandel til gavn for vor økonomi. Forholdet er da også det, at de nordiske lande har haft held til efter krigen at oparbejde en samhandel med Østeuropa, der meget væsentligt overstiger vor samhandel med disse lande før den sidste verdenskrig. Dette gælder Sovjetunionen, Polen og Tjekkoslovakiet. Forsåvidt angår Balkanlandene er genoprettelse af handelsforbindelserne efter krigen gået noget langsommere, men regeringen følger opmærksomt udviklingen for at kunne udnytte de muligheder, der måtte vise sig. Jeg vil dog gerne pege på, at den omstændighed, at landene i Østeuropa har fastholdt deres dollarkurs, i hvert fald for en kortere tid kan medføre visse vanskeligheder for samhandelen.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har gjort sig den største umage for at fortolke en udtalelse, jeg fornylig fremsatte under en samtale med danske korrespondenter i London om Sovjets besiddelse af atomvåbnet derhen, at jeg er af den anskuelse, at USA ønsker krig og Sovjet fred. At det ærede medlem har kunnet udlægge mine udtalelser således, at jeg skulle have beskyldt De Forenede Stater for at have næret ønsker om at begynde en krig, kan kun skyldes hans overlegne beherskelse af den dialektiske metode, som fortrinsvis består i evnen til at gøre sort til hvidt. En sådan forståelse lader sig dårligt forene med den anskuelse, som jeg hidtil ikke har lagt skjul på, at jeg anser USA's bestræbelser for at være freds-

bevarende. Der er derimod ikke noget sensationelt i den anden del af det ærede medlems fortolkning af min udtalelse, thi jeg har aldrig rettet nogen beskyldning mod Sovjetunionen for at nære krigerske hensigter.

Jeg vil herefter gå over til sydslesvigske anliggender og herunder også besvare de spørgsmål, som er stillet mig navnlig af de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen, hr. Ole Bjørn Kraft og hr. Bertel Dahlgaard.

Jeg vil gerne takke den ærede ordfører for partiet venstre for den saglige og fordragelige tone, han anslog i sine udtalelser om det sydslesvigske spørgsmål, et spørgsmål, der tidligere har givet anledning til så voldsom strid.

Særligt skønner jeg på, at den ærede ordfører ikke gentog den urigtige påstand, der senest blev fremsat i Viborg, gående ud på, at den nuværende regering intet har udrettet i Sydslesvig. Hvor urigtig denne påstand er, fremgår eksempelvis af, at de dansksindede sydslesvigere i denne regerings tid har opnået anerkendelse som politisk parti på lige fod med andre partier i landet Slesvig-Holsten, at de har fået til ladelse til at udgive en tysksproget avis, og endelig af overenskomsten i Kiel om frihedsrettighederne.

På konferencen i London i oktober 1948, i hvilken også repræsentanter for oppositionspartierne deltog, drøftede vi med de britiske repræsentanter indgående spørgsmålet om sikringen af sydslesvigernes frihedsrettigheder. Som det fremgik af det communiqué, der efter aftale mellem de danske og de britiske forhandlere blev udsendt efter mødet, fremhævede den danske delegation den betydning, som den tillagde gennemførelsen af en fyldestgørende sikring af den dansksindede befolknings rettigheder på en sådan måde, at den udover almindelige borgerlige rettigheder bevarer friheden til at leve under sin danske kultur. Den britiske regerings repræsentanter var enige i, at dette spørgsmål er kernen i det sydslesvigske problem, og gav tilsagn om i samråd med alle direkte interesserede parter snarest at overveje praktiske forslag, der kunne føre til dets løsning. I medfør af dette løfte har den britiske regering medvirket til, at der i foråret 1949 blev indledet forhandlinger mellem repræsentanter for den slesvig-holstenske landsregering og for Sydslesvigsk Forening om en sikring af de dansksindede sydslesvigeres rettigheder. Forhandlingerne blev ført under forside af den britiske regionalkommisær i Slesvig-Holsten, der bestræbte sig for at føre parterne nær-